

SEVGİLİ
EVAN
HANSEN

The text 'SEVGİLİ EVAN HANSEN' is rendered in a light gray, hand-drawn, sans-serif font. The letters are slightly irregular and spaced out. The text is decorated with several dark gray leaf icons of various shapes and sizes, scattered around the letters. The overall style is minimalist and artistic.

SEVGİLİ EVAN HANSEN

VAL EMMICH *ile*
STEVEN LEVENSON,
BENJ PASEK
& JUSTIN PAUL

Çeviren
Başak Kıran

Sahneden ayrıldım.

Sönüp gitmektense yanıp kül olmak daha iyidir,* değil mi? Kurt Cobain bunu mektubunda söyledi. Tüm ünlüler hakkında bir video izlemiştim. Ernest Hemingway. Robin Williams. Virginia Woolf. Hunter S. Thompson. Sylvia Plath. David Foster Wallace. Van Gogh. Kendimi kıyaslamıyorum – inanın bana. Bu insanlar gerçek bir etki yaptılar. Ben bir şey yapmadım. Bir not bile yazmadım.

Yanmak, bunun en doğru tasviri. Günden güne ısındığını hissedersin. Sıcak, daha da sıcak. Bu dayanılmaz hâle gelebilir. Yıldızlar için bile. Bir noktada sönerler veya patlarlar. Var olmaktan vazgeçerler. Ama gökyüzüne bakarsanız o şekilde görmezsiniz. Tüm o yıldızların hâlâ orada olduğunu düşünürsünüz. Bazıları değildir. Bazıları çoktan gitmiştir. Uzun zaman önce. Sanırım şimdi ben de öyleyim.

Adım. Yazdığım son şey buydu. Başka bir çocuğun alçısının üzerine. Pek de veda notu sayılmaz. Ama hey, dünyaya izimi bıraktım. Kırık bir uzvun üzerinde. Uygun görünüyor. Hatta düşünürsen şiirsel. Ve şu anda yapabildiğim tek şey düşünmek.

* Kurt Cobain'in, Neil Young parçasından alıntılanarak intihar notuna yazdığı söz. -çn

BİRİNCİ
KISIM

BÖLÜM 1

Sevgili Evan Hansen,

Tüm mektuplarım işte böyle başlıyor. Önce *Sevgili* kısmı çünkü herhangi bir mektuba başlarken üste böyle yazarsınız. Bu standarttır. Ardından, yazdığınız kişinin adı gelir. Bu durumda da o kişi ben oluyorum. Kendime yazıyorum. Evet, *Evan Hansen*.

Evan aslında benim göbek adı. Annem Evan olmamı istemiş, babamsa onun adı olan Mark olmamı. Doğum belgeme göre tartışmayı babam kazanmış ama savaşı annem kazandı. O bana Evan'dan başka bir şekilde hiç seslenmedi. Dolayısıyla babam da öyle. (Spoiler uyarısı: Ebeveynlerim artık birlikte değiller.)

Ben sadece ehliyetimde Mark'ım (ki onu da hiç kullanmam) ya da iş başvurularında form doldururken veya bugünkü gibi okulun ilk gününde. Yeni öğretmenlerim yoklama sırasında "Mark" diye seslenecek ve her birinden bana göbek adıyla hitap etmelerini rica etmem gerekecek. Tabii ki bu diğer herkes sırfan çıktıktan sonra olmak zorunda.

Sinirlerimi günlük olarak geren, atomaltından evrensele kadar binbir şey var ve onlardan biri de ismimin baş harfleri. M.E.H. O bilindik ünlemdeki gibi: *Meh. Meh* temelde bir omuz silkmedir ve bu, toplumun genelinden aldığım tepkiyi hemen hemen özetliyor. *Aa*'yla birlikte gelen sürprizin aksidir o. *Vay*'ın şaşkınlığının da. Veya *In*'nın verdiği tereddüdün. Ya da *Ha*'nın kafa karışıklığının. *Meh* saf kayıtsızlıktır. Olsa da olur olmasa da.

Önemli değil. Kimsenin umurunda değil. Mark Evan Hansen?
Meh.

Ama kendimi daha çok onay isteyen, onay bekleyen bir *hı* olarak düşünmeyi tercih ederim. *Peki şu Evan Hansen, hı? gibi mesela.*

Annem gerçek bir balık olduğumu söylüyor. Balık burcunun sembolü birbirine bağlanmış ve zıt yönlere yüzmeye çalışan iki balık. O tüm bu astroloji saçmalıklarıyla ilgilenir. Telefonuna günlük burç yorumlarını gösteren bir uygulama yükledim. Şimdi benim için evin her tarafına el yazısıyla yazılmış ve şöyle şeyler söyleyen notlar bırakıyor: *Konfor alanınızın dışına çıkın. Ya da günün mesajını laf arasında konuşmalarımıza sokuşturuyor: Yeni bir meydan okumaya gir. Bir arkadaşınla gireceğin ticari girişim umut verici görünüyor. Bana sorsanız hepsi saçmalık ama sanırım burç yorumları anneme biraz umut veriyor ve rehberlik ediyor. Mektuplarımin bana vermesi gereken de bu.*

Yeri gelmişken, mektubumda selamlamadan sonra asıl kısım gelir: Gövde. İlk satırım hep aynıdır.

Bugün harika bir gün olacak ve işte nedeni.

Olumlu bakış açısı, olumlu deneyimleri de beraberinde getirir. Bu mektup yazma görevinin arkasındaki temel fikir de bu. İlk başta bundan kaçmaya çalıştım. Doktor Sherman'a, "Kendime mektup yazmanın çok faydası olacağını düşünmüyorum. Ne yazacağımı bile bilmiyorum," dedim.

Deri koltuğunda her zamanki gibi rahatça arkasına yaslanıp oturmak yerine doğrulup öne eğildi. "Bilmen gerekmiyor. Egzersizin amacı da bu. Keşfetmek. Örneğin, 'Bugün harika bir gün olacak ve işte nedeni' gibi bir şeyle başla ve oradan devam et,'" dedi.

Bazı zamanlar terapi tamamen saçmalık gibi geliyor; diğer zamanlardaysa asıl sorunun kendimi buna hiçbir zaman tam olarak verememem olduğunu düşünüyorum.

Her neyse, sonuçta onun tavsiyesine uydum – kelimesi kelimesine. (Düşünülmesi gereken bir şey eksildi.) Çünkü mektubun geri kalanı incelik gerektiriyor. İlk satır sadece bir açılış ifadesiydi ve şimdi bu ifadeyi kendi sözlerimle desteklemem lazım. Tüm ipuçları aksini gösterdiği hâlde neden bugünün harika bir gün olacağını kanıtlamak zorundayım. Bugünden önce gelen tüm günler kesinlikle harika değildi, öyleyse neden bugünün farklı olacağını düşünecektim ki?

Doğrusu mu? Doğrusu şu ki öyle düşünmüyorum. Yani hayal gücümü güçlendirme ve yaratıcılığımın her bir zerresini canlandırıp devreye sokma zamanı. (*Harika* bir moral konuşması için koca bir moleküler köy gerek.)

Çünkü bugün tek yapman gereken kendin olmak.
Ama aynı zamanda özgüvenli de. Bu önemli. Ve ilginç.
Konuşması kolay. Ulaşılabilir. Ayrıca saklanma. Kendini başkalarına göster. Sapık bir şekilde değil, soyunma.
Sadece sen ol – gerçek sen. Kendin ol. Kendine dürüst ol.

Gerçek ben. Bu da ne demek? Kulağa siyah beyaz bir parfüm reklamında duyacağınız o sahte felsefi sözlerden biri gibi geliyor. Ama tamam, neyse, yargılamayalım. Doktor Sherman'ın söyleyeceği gibi, keşfetmek için buradayız.

Keşfetmek: Bu “gerçek” benim hayatta daha iyi olduğunu varsaymalıyım. İnsan ilişkilerinde daha iyi. Ve daha az çekingen. Örneğin, bahse girerim geçen yılki caz konserinde kendini Zoe Murphy'ye tanıtmaya şansını asla kaçırmazdı. Tüm zamanını onun performansı ile ilgili duygularını en iyi yansıtacak ama aynı zamanda kendisini sapık bir takipçi gibi göstermeyecek kelimeler seçmeye çalışarak harcamaz –*iyi, harika, muhteşem, ışıldayan, büyüleyici, sağlam*– ve sonra, *çok iyi*'de karar kılmasının ardından, elleri çok terlediği için gereksiz endişelenip onunla konuşmazlık etmezdi. Elleri terlemişse ne olacaktı ki? Sanki elini sıkmayı talep edecekti! Hem zaten o kadar gitar çaldıktan sonra terleyen

muhtemelen onun elleriydi. Ayrıca ellerim, terlediklerini düşündükten sonra terlemişti, bu yüzden eğer ben onları terletecek bir şey yapmışsam belli ki bu “gerçek” Evan asla bu kadar üzücü bir şey yapmazdı.

Harika, yine yapıyorum, kendi isteğimle ellerimin terlemesini sağlıyorum. Şimdi klavyemi battanileyemle silmem gerekiyor. Ve az önce *csxldmrr xsmit ssdegv* yazdım. Ve şimdi kolum da terliyor. Ter, alçımın altına yerleşecek, içine hava da girmeyecek ve yakında alçıma o koku sinecek; özellikle okuldaki son senemin ilk gününde kimsenin azıcık bile olsa duymasını istemediğim türden o kokuyu. Lanet olsun sana sahte Evan Hansen. Gerçekten çok yorucusun.

Derin nefes.

Başucu çekmeceme uzanıyorum. Lexapro’nu zaten sabahtan almıştım ancak Doktor Sherman işler gerçekten bunaltıcı olursa bir de Ativan almamın sorun olmayacağını söylüyor. Ativan’ı yutuyorum, rahatlama hissi yolda.

Bu mektupları yazmanın sıkıntısı da bu. Hedefe doğru yola çıkıyor ama sonunda her zaman dolambaçlı yollara sapıyor, iyi hiçbir şeyin olmadığı beynimin yarım yamalak mahallelerinde dolaşıyorum.

“Yani dün gece yemek yememeye karar verdin?”

Annem başucumda durmuş, harcamadığım yirmi dolarlık banknotu tutuyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yastığımın altına sokuyorum. “Aç değildim.”

“Hadi ama, tatlım. Ben isteysem kendin için akşam yemeği sipariş edebilmen gerekir. Artık hepsini çevrimiçi yapabiliyorsun. Kimseyle konuşmak zorunda bile değilsin.”

Aslında bu doğru değil. Kapıya geldiğinde teslimatçıyla konuşmanız gerekir. Onlar para üstünü hazırlarken orada durmak zorundasınızdır ve her zaman yeterince bozuk paraları yokmuş gibi davranırlar. Bu nedenle planladığınızdan daha mı az yoksa daha mı fazla bahşış vereceğinize ânında karar vermek zorunda

kalırsınız. Ve daha az bahşış verirsiniz, bilirsiniz ki uzaklaşırken fısıltıyla size küfrederler. Bu yüzden onlara fazladan bahşış verirsiniz ve sonunda siz parasız kalırsınız.

“Üzgünüm,” diyorum.

“Üzülme. Sadece, Doktor Sherman’la üzerinde çalışmanız gereken şey bu. İnsanlarla konuşmak. İlişki kurmak. Kaçınmak değil.”

Mektubumda tam olarak bunu yazmamış mıydım? Kendimi başkalarına göstermeyi? Saklanmamayı? Bunları zaten biliyorum. Sürekli tekrar etmesine ihtiyacım yok. Terli eller gibi; sorunu ne kadar bilirsen o kadar kötüleşir.

Şimdi ise kollarını kavuşturmuş, yatağımın etrafında dönüyor. Sanki oda buraya en son geldiği zamandan bir şekilde farklıymış, yeterince dikkatli bakarsa büyük Evan bilmecesine dolabımda bekleyen ya da duvarımda asılı duran yeni bir cevap bulacakmış gibi bakarak odayı tarıyor. Bu odada ne kadar zaman geçirdiğimi düşünürsek, cevap burada olsaydı inanın bana çoktan fark ederdim.

Bacaklarımı yataktan aşağı sallandırıp spor ayakkabılarımı giyiyorum.

“Doktor Sherman’dan bahsetmişken,” diyor, “sana bu öğleden sonra için ondan bir randevu aldım.”

“Bugün mü? Neden? Onu haftaya göreceğim.”

“Biliyorum,” diyor elindeki yirmiliğe bakarak. “Ama belki biraz daha erken bir şeyler işine yarar diye düşündüm.”

Bir gece akşam yemeğini atlamayı seçtiğim için mi? O bilmessin diye parayı cebe indirmeliydim ama bu ondan çalmak gibi olacaktı ve bu dünyada eden bulurdu.

Belki de kullanılmayan bir yirmilikten fazlası vardır. Belki de farkında olmadığım ekstra endişe verici bir hava yayıyorumdur. Ayağa kalkıp aynada kendimi kontrol ediyorum. Onun gördüğünü görmeye çalışıyorum. Her şey yolunda görünüyor. Gömlek düğmeleri sıralı. Saçlar yatıştırılmış. Dün gece duş bile aldım. Son zamanlarda çok fazla duş almıyorum çünkü alçımı

önce plastik sargıyla, sonra poşet ve koli bandıyla kaplamak çok acı verici. Zaten kirleniyor gibi de değilim. Kolumu kırdığımdan beri bütün gün kendimi odama kapatıyorum. Hem zaten okulda kimse nasıl görüldüğüme dikkat etmeyecek.

Aynada ancak şimdi fark ettiğim başka bir şey daha var. Tırnaklarımı yiyorum. Bunca zaman onları yedim. Tamam, gerçek şu ki haftalardır bu günden korkuyordum. Yazın güvenli izolasyonundan sonra okula dönmek her zaman duyumsal bir aşırı yüklenme gibi geliyor. Arkadaşların tiz çığlıklarla kavuşmalarını ve birbirlerine sarılmalarını izlemek. Tüm taraflara nerede buluşacakları önceden bildirilmiş gibi köşelerde kurulan ittifaklar. Şimdiye kadar anlatılmış en komik şakayı duymuş gibi iki büklüm gülenler. Bunların arasında yolumu bulabilirim çünkü artık bana tanıdık geliyorlar. Beni endişelendiren, tahmin edemediğim şeyler. Geçen yılı zar zor idare edebilmişim ve şimdi özüksenecek çok fazla yenilik olacak. Yeni gardıroplar, teknoloji, araçlar. Yeni saç stilleri, renkler, uzunluklar. Yeni piercingler ve dövmeleler. Yeni çiftler. Yepyeni cinsel yönelimler ve cinsiyet kimlikleri. Yeni sınıflar, öğrenciler, öğretmenler. Çok fazla değişiklik. Herkes hiçbir şey farklı değilmiş gibi yoluna devam edecek ama benim için her yeni yıl sıfırdan başlamak gibi.

Cebinden sallanan kişiselleştirilmiş anahtarlığının püskülüyle annem de aynamda görünüyor. (Yıllar boyunca bir yerlerine öylesine yapıştırılmış bir *Anne* veya *Heidi* olan birçok kötü hediyeye –kupalar, kalemler, telefon kılıfları– alarak kötü hediyeye çıtayı yükselttim.) Üstünde üniformasıyla odamın orasını burasını kurcalarken bir hemşireden çok adli tabip gibi görünüyor. Çok yorgun bir adli tabip. O her zaman “genç anne”ydi çünkü beni üniversiteden hemen sonra doğurmuştu ama bu unvanın hâlâ geçerli olduğundan emin değilim. Son zamanlarda gözlerinde, her gece ne kadar uyumayı başardığıyla daha az ve sonunda yaşını göstermeye başlamasıyla daha fazla ilgili gibi görünen daimi bir yorgunluk var.

“Raptiyelerine ne oldu?” diyor.

Dönüp duvardaki haritaya bakıyorum. Bu yaz Ellison Eyalet Parkı'nda çalışmaya başladığımda, ülkedeki en iyi parkurların hepsini yürüme fikri aklıma geldi: Maine'deki Precipice Rotası, Utah'daki Angel's Landing, Hawaii'deki Kalalau Yolu, Alaska'daki Harding Buzulu. Hepsini farklı renkli raptiyelerle haritamda işaretledim. Ama yaz o şekilde sona erince hepsini indirmeye karar verdim – biri hariç.

“Her defasında bir tanesine odaklanayım diye düşündüm,” diyorum. “İlk olarak yürümeyi umduğum West Maroon Yolu.”

“Peki orası Colorado'da mı?” diye soruyor annem.

Haritada görebiliyor ama yine de onaylanması gerekiyor. Ona beklediği onayı veriyorum. “Evet.”

Aldığı nefes acı verici bir şekilde gösterişli. Omuzları, daha önce durdukları hizadan daha da aşağı düşmeden önce neredeyse kulaklarına dokunacak kadar yukarı kalkıyor. Colorado babamın yaşadığı yer. *Baba*, evimizde kullanırken dikkatli olmanız gereken bir kelime ve aynı şey, *Mark* veya bu durumda *Colorado* gibi babamı düşündüren herhangi bir kelime için de geçerli.

Annem haritadan uzaklaşıp bana cesur ve kaygısız olması gereken ama tam olarak o sıfatlara benzemeyen bir yüz ifadesiyle bakıyor. Yaralı ama hâlâ ayakta. İki kişi ettik. “Seni okuldan hemen sonra alırım,” diyor. “Doktor Sherman'ın senden istediği mektupları yazdın mı? Moral konuşmalarını? Bunlara gerçekten ayak uydurmalısın, Evan.”

Eskiden her gün bir mektup yazardım ama yaz boyunca savsaklamaya başlamıştım. Doktor Sherman'ın bunu anneme söylediğinden oldukça eminim, bu yüzden son zamanlarda onlar hakkında dırdır edip duruyor. “Bir tanesi üzerinde çalışıyordum,” diyorum, yalan söylemek zorunda olmadığım için rahatlayarak.

“İyi. Doktor Sherman onu görmek isteyecektir.”

“Biliyorum. Okulda bitireceğim.”

“O mektuplar önemli, tatlım. Kendine güvenini geliştirmene yardımcı olurlar. Özellikle okulun ilk gününde.”

Ah, evet. Annemin neden özellikle bugün Doktor Sherman'ı ziyaret etmem gerektiğini düşündüğüne dair bir başka ipucu daha.

"Bir yıl daha her cuma gecesi evde yalnız başına bilgisayar karşısında geçirmeni istemiyorum. Sadece kendini açmanın bir yolunu bulmalısın."

Deniyorum. Denemiyor değilim.

Masamda bir şey gözüne takılıyor. "Hey, bir fikrim var." Bardaktan bir keçeli kalem alıyor. "Neden bugün diğer çocuklardan alçını imzalamalarını istemiyorsun? Kaynaşmak için harika olmaz mı?"

Daha kötü bir şey düşünemiyorum. Bu, arkadaşlık için dilenmek gibi. Belki de köşede benimle oturacak sıska bir köpek yavrusu bulup iyice sempati toplamalıyım.

Çok geç. Karşımda dikiliyor. "Evan."

"Anne, yapamam."

Keçeli kalemi gösteriyor. "Günü yakala. Bugün, günü yakalama günüdür."

Kulağa burç yorumu gibi geliyor. "'Bugün' eklemek zorunda değilsin. 'Günü yakala' zaten 'Bugün'ü yakala' anlamına gelir."

"Her neyse. Sen kelime cambazısın. Hakkından gelirsin diyorum sadece, tamam mı?"

Onunla göz göze gelmeden iç çekip keçeli kalemi alıyorum. Kapıya yöneliy ve tam kurtulduğumu sandığım anda huzursuz bir gülümsemeye dönüyor. "Seninle şimdiden gurur duyuyorum."

"Ah. İyi."

Gülümsemesi biraz sönüyor ve uzaklaşıyor.

Ne demeliydim? Bana gurur duyduğunu söylüyor ama gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyor. Hangi ürünü kullanırsa kullansın küvetten silip çıkaramadığı bir lekeymişim gibi davranıyor. Benimle gurur duymak mı? Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum. O hâlde birbirimize yalan söylemeye devam edelim.

Doktor Sherman'la olan seansları çok kafama takıyor değilim. Tabii konuşmalarımız planlı, inorganik ve genellikle tek taraflı ancak oturup başka biriyle konuşmakta insanı rahatlatan bir şey-

ler var. Bilirsiniz, işle ve derslerle fazlasıyla meşgul olup neredeyse hiç etrafta olmayan annemin ve dinlerken bile ne dediğimi tam olarak duymayanların (ki o kişi de annem) dışında. Paylaşmaya değer haberlerim olduğu bazı durumlarda ara sıra babamı ararım. Ama o oldukça meşguldür. Ancak Doktor Sherman'la konuşmaktaki sıkıntı, bunda kötü olmam. Orada oturuyor, en basit, tek heceli cevapları çıkarmak için bile çaba sarf ediyorum. Sanırım bu yüzden kendime bu mektupları yazmamı önerdi. Bana bunun duygularımı açığa çıkarmanın iyi bir yolu olabileceğini ve aynı zamanda kendime karşı biraz daha nazik olmayı öğrenmeme yardımcı olabileceğini söyledi ama eminim onun için de işleri kolaylaştırıyordur.

Bilgisayarımı açıyorum ve şimdiye kadar yazdıklarımı bakıyorum.

Sevgili Evan Hansen,

Bazen bu mektuplar tam tersi etki yapıyor. Bardağımın yarısını dolu tutmaları gerekiyor ama aynı zamanda bana herkes gibi olmadığımı da hatırlatıyorlar. Okulumda başka hiç kimsenin terapistinden aldığı bir ödev yok. Muhtemelen başka kimsenin terapisti bile yok. Çerez gibi Ativan da atmazlar. İnsanlar birileri kendilerine fazla yaklaştığında ya da onlarla konuştuğunda, hatta onlara baktığında kıpırdanıp huzursuz olmazlar. Ve kesinlikle hiçbir şey yapmadan oturduklarında annelerinin gözlerini yaşlarla doldurmazlar.

Hatırlatılmasına ihtiyacım yok. Haklı olmadığımı biliyorum. İnanın bana, biliyorum.

Bugün harika bir gün olacak.

Belki – burada, yatak odamda kalırsam, o zaman sahiden gerçeğe dönüşebilir.

Sadece kendin ol.

Evet. Elbette. Tamam.

BÖLÜM 2

Dolabımdaki işim bitti ama hâlâ burada duruyor, bir şey arıyormuş gibi yapıyorum. Zilin çalmasına daha çok var ve şimdi dolabımı kapatırsam koridorda takılmak zorunda kalacağım. Bu işte gerçekten berbatım. Koridorda takılmak özgüven, doğru kıyafet ve cesur ama rahat bir duruş gerektirir.

Robbie Oxman (namıdiğer Rox), her zaman saçlarını savuran ve bacaklarını omuz açıklığında tutan bir takılma ustasıdır. Elle riyle ne yapacağını bile bilir: dört parmak kot ceplerinin içinde ve başparmaklar kemer köprüsünde. Dâhice.

Doktor Sherman ve annemin benden sürekli olarak yapmamı istediği şeyi yapmak istiyorum –*parçası olmak*– ama bu benim DNA’mda yok. Bu sabah otobüse bindiğimde herkes ya arkadaşlarıyla konuşuyor ya da telefonuna bakıyordu. Ne yapmam gerekiyor? Yaşanmış olay: Bir defasında “nasıl arkadaş edinilir” diye bir arama yaptım ve çıkan videolardan birine tıkladım ancak yemin ederim ki video bitene kadar bir araba reklamı izlediğimi anlamadım.

İşte bu yüzden her şeye sırtımı dönmeyi tercih ediyorum. Ne yazık ki şimdi sınıfa gitmem gerekiyor.

Dolabımı kapatıp vücuduma tam olarak 180 derece dönme komutu veriyorum. Başımı göz temasından kaçınacak kadar aşağıda ama nereye gittiğimi görebilecek kadar yukarıda tutuyorum. Kayla Mitchell, şeffaf diş tellerini Freddie Lin’e gösteriyor. (Onlardan birinden alçımı imzalamasını isteyebilirim ama

kimse kusura bakmasın, ilgi düzeyi ölçeğinde benim kadar alt sıralarda olan çocukların imzasına ihtiyacım yok.) İkizler'in (aslında birbirleriyle akrabalıkları yok; sadece ikiz gibi giyiniyorlar) ve Rus Ajanı'nın yanından geçiyorum. (En azından bir lakabım yok – bildiğim kadarıyla.) Vanessa Wilton telefonda konuşuyor, muhtemelen menajeriyle. (Yerel reklamlarda oynadı.) İleride, iki sporcu kelimenin tam anlamıyla yerde güreşiyor. Ve Bay Bailey'nin sınıfının dışında Rox var. Bir başparmağı kemer köprüsünde, diğer eli Kristen Caballero'nun belinde. Son duyduğumda Kristen, Mike Miller'la birlikteydi ama o geçen yıl mezun oldu. Gördüğüm kadarıyla sıradakine geçmiş. Şu an öpüşüyorlar. Oldukça ıslak bir öpücük bu. Gözlerini dikip bakma.

Su çeşmesinde bir mola veriyorum. Planı unuttum bile: İnsanların seni görmesine izin ver. Bunu nasıl yapacağım ki? Etrafta elimde maytapla mı dolaşayım? Bedava prezervatif mi dağıtayım? Ben günü yakalayan tiplerden değilim işte.

Akan suyun ardından bir ses duyuyorum. Bu sesin benimle konuşuyor olabileceğini düşünüyorum. İçmeyi bırakıyorum. Gerçekten yanımda duran biri var. Adı Alana Beck.

"Yazın nasıl geçti?" diyor.

Alana geçen yıl matematik hazırlık sınıfında önümde oturuyordu ama hiç konuşmamıştık. Şu an konuşuyoruz muyuz? İkna olmadım. "Benim yazım mı?"

"Benimki üretkendi," diyor Alana. "Üç staj ve doksan saatlik toplum hizmeti yaptım. Aynen, vay be!"

"Evet. Vay be. Bu..."

"Çok meşgul olsam bile yine de harika arkadaşlar edindim. Ya da daha çok tanıdıklar diyelim. Clarissa ya da *Ca-rissa* adında bir kız vardı – onu pek iyi duyamadım. Ve sonra Bryan, *y* ile. Ve Ulusal Siyah Kadınların Liderlik Eğitim Konseyi'ndeki danışmanım Bayan P. Ve ayrıca..."

Geçen yıl Alana'nın sesini yalnızca sorular sorduğu veya onları cevapladığı zamanlarda duyardım ki bu onun aralıksız yaptığı bir şeydi. Bay Swathchild ilk başta onu görmezden gelmeye

çalıştıysa da elini kaldıran tek kişinin o olduğunu fark ederek başka seçeneği olmadığını anlayıp sözü yine ona veriyordu. Alana'nın benim asla sahip olamayacağım bir cesareti var, o kararlı gülümsemesinden bahsetmiyorum bile ama başka yönlerden Alana Beck'le çok ortak noktamız var. Derse katılımı ve sürekli insanlara çarpan devasa sırt çantasına rağmen okulda benimle aynı şekilde dolaşüyor: Fark edilmeden.

Günü yakala, diyor annem. Güzel, işte başlıyoruz. Alçımı kaldırıyorum. "Hani istersen..."

"Aman Tanrım," diyor Alana. "Koluna ne oldu?"

Sırt çantamın fermuarını açıp keçeli kalemimi aramaya başlıyorum. "Kırdım. Ben..."

"Sahiden mi? Büyükannem temmuzda küvete girerken kalçasını kırdı. Doktorlar, bunun sonun başlangıcı olduğunu söyledi. Çünkü ondan sonra öldü."

"Ah... bu korkunç."

"Değil mi ama?" derken gülümsemesi hiç sarsılmıyor. "İlk günün kutlu olsun!"

Arkasını dönüyor ve sırt çantası keçeli kalemimi elimden düşürüyor. Onu almak için eğiliyorum ve tekrar ayağa kalktığımda Alana gitmiş, yerindeyse Jared Kleinman var.

"Tarihte çok fazla mastürbasyon yapmaktan kolunu kıran ilk kişi olmak garip mi yoksa bunu bir onur olarak mı görüyorsun?" Jared çok yüksek sesle söylüyor bunu. "Anlatsana, gözümde canlandırmak istiyorum. Yatak odandasın. Işıklar kapalı. Arka planda yumuşak bir caz müzik. Garip, markasız telefonunda Zoe Murphy'nin Instagram'ını açmışsın."

Jared ve benim bir geçmişimiz var. Annesi emlakçı. Babam gittikten sonra annemle bana yaşayacak yeni bir yer bulan da oydu. Oradaki birkaç yıl boyunca, Kleinmanlar yaz aylarında bizi yüzme kulüplerinde misafir etti ve bir keresinde Roş Aşana* için akşam yemeğine evlerine gittik. Jared'ın bar mitzvasına** bile

* Yahudiler tarafından kutlanan, İbrani takviminin Yeni Yılı. -çn

** Yahudi çocuklar için düzenlenen bir çeşit reşit olma töreni. -çn

gittim. "Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye soruyorum.

Jared, "Pek değil," diyor.

Bir şey beni bunu söylemeye, birileriyle paylaşmaya, belki de sadece konuya açıklık getirmeye itiyor. Hayır, Zoe Murphy'nin Instagram hesabını takip etmiyordum. Bu olay olduğu sırada değil. "Olan şu ki, bir ağaca tırmanıyordum ve düştüm."

"Ağaçtan mı düştün? Nesin sen, meşe palamudu mu?"

"Stajyer park korucusu olarak çalıştığımı biliyorsun."

"Hayır. Bunu neden bileyim ki?"

"Her neyse, artık bir tür ağaç uzmanıyım. Övünmek gibi olmasın. Şu kırk metre uzunluğundaki inanılmaz meşe ağacını görüp tırmanmaya başladım ve sonra..."

"Düştün?" diyor Jared.

"Evet, komik bir hikâye olmasının dışında, düştükten sonra yerde yatarken birinin gelip beni almasını beklediğim o çok sert on dakika var. 'An meselesi,' dedim kendi kendime. 'Her an gelebilirler.'"

"Geldiler mi?"

"Hayır. Kimse gelmedi. Bu kadar komik olan da o ya."

"Aman Tanrım."

Benim *adım*a utanmış görünüyor. Ama hey, şakanın içindeyim. Yerde birinin gelip bana yardım etmesini beklememin kulağa ne kadar acınası geldiğini biliyorum. Kendi yetersizliğime gülmeye çalışıyorum ama her zamanki gibi mesajım yerine ulaşmaktan çok uzak. Şu anda kafamda çok şey oluyor. Büyükaneneler vefat ediyor, gömleğimin her yerinde çeşmeden fışkıran suların oluşturduğu karanlık noktalar var ve hâlâ en az kırk beş dakika boyunca "Mark" diye seslenilmeye cevap vermem gereken ilk derse gelemedim.

Bir zamanlar Yahudi soykırımı üzerine bir ders sırasında gülen Jared Kleinman'la sohbet etmeye çalıştığım da elime geçen bu. Geri kalanlarımızı nefes alamaz hâle getiren korkunç siyah beyaz fotoğraflarla ilgisi olmayan bir şeye güldüğüne yemin etti

ve ona inanıyorum sanırım ama yine de adamın vicdanı olmadığına oldukça eminim.

Jared henüz çekip gitmedi, bu yüzden doğrudan Alana Beck'in ağzından çaldığım soruyu soruyorum. "Yazın nasıldı?"

"Eh, takımım bayrak oyununda herkesi yendi ve askere gidecek olan şu İsraili kızla sutyen altı ikinci aşamaya geçtim. Yani evet, bu soruna cevap oldu mu?"

"Fiilen." Keçeli kalemim hâlâ elimde. Bu alçı imzalatma işiyle neden uğraştığımı bile bilmiyorum ama işte yapıyorum. "Alçımı imzalamak ister misin?"

Gülüyor. Yüzüme yüzüme gülüyor. "Neden bana soruyorsun?"

"Bilmiyorum. Dost olduğumuz için?"

Jared, "Biz aile dostuyuz," diyor. "Bu tamamen farklı bir şey ve sen de bunu biliyorsun."

Öyle mi? Jared'ın bodrum katındaki kanepesinde video oyunları oynadım. Hatta onun önünde mayomu bile değiştirdim. Bana mayonun altına iç çamaşırı giymenin normal olmadığı bilgisini veren oydu. Tamam, artık bu şekilde takılmıyoruz ve sadece ailelerimizin olduğu yerlerde birlikte vakit geçiriyoruz ama bu hatıralar hâlâ bir şey ifade ediyor, değil mi? Teknik olarak da olsa aile dostu yine de bir dosttur.

"Annene, benim anneme sana iyi davrandığımı anlatmasını şöyle yoksa ailem araba sigortamı ödemez," diyor ve uzaklaşıyor.

Jared bir hıyar ama benim hıyarım – yani, hayır, demek istediğim o değil, o şekilde değil. Sadece şimdiye kadarkilerin en kötüsü olmadığını söylüyorum. Boktan biri gibi davranıyor ama tam olarak ikna edici değil. Kahverengi sarı desenli gözlüğü ve plaj serserisi gömlekleri ona tam olarak uymuyor; boynuna asıp dolaştığı büyük boy kulaklıklar bağlı bile değil. Bununla birlikte, görünüşü benim becerebileceğimden çok daha iyi.

Zil çaldığı sırada sınıfa girmeyi başarıyor ve bir yer buluyorum. (Arkada, kapıya en yakın sırada, gözden uzakta ve çıkışa yakın olmayı tercih ediyorum.) Yerleşirken hafif bir başarı duy-

gusu hissediyorum. Henüz alçımda isim yok ancak geçen yıl okulun ilk ayının tamamından daha fazla insanla etkileşime girdim. Günü yakalamak için bu nasıl?

Kim bilir? Belki de bugün gerçekten harika bir gün olur.

BÖLÜM 3

Hayır. Harika değil.

İlk ders iyiydi, yani korkunç bir şey olmadı. Sonraki birkaç dersim de öyle. Mark'tan Evan'a olan tüm isim düzeltmeleri başarılı oldu. İyi, hatta olumlu hissediyordum.

Ama sonra öğle yemeği geldi.

Öğle yemeğini hiçbir zaman sevmedim. Yeterli planlaması yok. Herkes hoşuna giden yere gitmekte özgür ve o hoşlarına giden yer benim yakınımdan bile geçmiyor. Diğer rasgelelerle birlikte unutulmuş bir köşe masada, on yıl boyunca her gün çantama koyduğum fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi kendime zorla yedirme eğilimindeyim. (Öğle yemeğiyle ilgili kontrol edebildiğim tek şey ne yediğim.) Ama şimdi köşede oturmak saklanmak gibi geliyor ve kendime saklanmayacağıma dair söz verdim. Bugün değil.

Jared'ın tepsisini yemek hattından geçirdiğini görüyorum. Genellikle kendi başına oturur ve dizüstü bilgisayarında kod yazar. Onu kasada bekliyorum. Beni gördüğü için heyecanlı.

"Yine mi sen?" diyor Jared.

İçgüdülerim gitmesine izin vermem gerektiğini söylüyor ama bir kez olsun onlara siktir çekiyorum. "Düşündüm de, belki bugün seninle oturabilirim belki?"

Jared kusmaya hazır görünüyor. Beni resmen reddetmeden önce karanlık bir örtünün arkasında görünmez oluyor. Aramızdan geçen Connor Murphy olarak bilinen gizemli yaratık. Con-

nor konuşmamızı kesiyor, başı eğik, çevresinden habersiz. Jared ve ben onun gidişini izliyoruz.

Jared bana, "Yeni saç modeline bayıldım," diye mırıldanıyor. "Silahlı okul saldırılarına şıklığına son derece uygun."

Korkarak sınıyorum.

Connor duruyor, ağır çizmeleri bir gümbürtüyle yere iniyor. Gözleri –aşırı uzamış saçlarının arasından görebildiğim kadarıyla– mavi çelikten iki ölüm ışını. Jared'ı kesinlikle duydu. Sanırım görüldüğü kadar kayıtsız değil.

Connor hareket etmiyor, konuşmuyor, sadece bakıyor. Bu çocukla ilgili her şey beni titretiyor. O bir permafrost*. Belki de teknik olarak hâlâ yaz olmasına rağmen tüm bu kalın katmanları giymesinin nedeni de budur.

Jared yüz­süz olabilir ama aptal değil. "Şaka yapıyordum," diyor Connor'a. "Şakaydı."

"Tabii, hayır, komikti," diyor Connor. "Şu an gülüyorum. Fark ediliyor mu?"

Jared artık o kadar ukala görünmüyor.

"Gülüşüm senin için yeterince belirgin değil mi?" diyor Connor.

Jared gerginlikle gülmeye başlıyor, bu da benim de gerginlikle gülmeme neden oluyor. Buna engel olamıyorum.

Connor'a, "Sen tam bir ucubesin," diyerek basıp gidiyor. Jared'ı takip etmeliyim ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum.

Connor bana doğru adım atıyor. "Sen neye gülüyorsun lan?"

Bilmiyorum. Gergin olduğumda aptalca şeyler yaparım, bu da sürekli aptalca şeyler yaptığım anlamına gelir.

Connor, "Bana bakarak gülmeyi kes," diyor.

"Gülmüyorum," diyorum ki bu doğru. Artık gülmüyorum. Resmen donakaldım.

"Bir ucube olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Öyle bir şey..."

"Ben ucube değilim."

* Arktik bölgesinde donmuş toprak, bunu hiç çözülmeyen arazi. –çn

“Ben...”

“Kahrolası ucube sensin.”

Bir bomba patlıyor.

Yerdeyim. Connor üstümde dikiliyor.

Gerçek bir bomba değil. Connor’ın tüm o siyah bilekliklerinin ağırlığı tarafından ezilen iki kolu göğsüme çarptı ve ayaklarımı yerden kesti.

Öfkeyle ortamı terk etmeden önce, onun da benim hissettiğim kadar sarsılmış durduğunu görüyorum.

Oturup ellerimi yerden kaldırıyorum, bir sürü spor ayakkabının tozu nemli avuçlarıma yapıyor.

İnsanlar yanımdan geçiyor, etrafımda dolaşiyor, bazıları yararı olmayan yorumlar yapıyor ama önemi yok. Onları duyamıyorum. Hareket de edemiyorum. İstemiyorum. Neden yapayım ki? Ellison Park’ta o ağaçtan düştüğüm zamanki gibi. Sadece orada uzanıyorum. Sonsuza kadar o ağacın altında kalmalıydım. Tıpkı bugün evde kalmam gerektiği gibi. Saklanmanın nesi yanlış? En azından güvenli. Neden kendime bunu yapmaya devam ediyorum?

“İyi misin?”

Yukarı bakıyorum. Şok. Çifte şok. Birinci şok: Bugün benimle konuşan ikinci kız. İkinci şok: O kız Zoe Murphy. Evet, biricik ve tek olan.

“İyiyim,” diyorum.

“Abim adına üzgünüm,” diyor. “O bir psikopat.”

“Evet. Hayır. Sadece şakalaşıyorduk.”

Sanrılı bir hastayla (yani benimle) uğraşırken annemin yapabileceği gibi başını sallıyor. “Peki,” diyor Zoe, “yerde rahat mısın, yoksa...”

Ah, evet, yerdeyim. Neden hâlâ yerdeyim? Ayağa kalkıp ellerimi pantolonuma siliyorum.

“Evan, değil mi?” diyor Zoe.

“Evan?”

“Senin adın bu değil mi?”

“Ah. Evet. Evan. Adım Evan. Üzgünüm.”

“Neden üzgünsün?” diyor Zoe.

“Şey, sen Evan dedin ve ben tekrar ettim. İnsanlar bunu yaptığında çok sinir bozucu oluyor.”

“Ah.” Elini uzatıyor. “Pekâlâ, ben Zoe.”

Terli avucuma yapışan tozlar yüzünden onun elini sıkmak yerine el sallıyorum ve yapar yapmaz buna pişman oluyorum. Bir şekilde bu alışverişi olduğundan daha da garip hâle getiriyorum. “Hayır, biliyorum.”

“Biliyor musun?” diyor Zoe.

“Hayır, yani, seni tanyorum. Kim olduğunu biliyorum. Seni caz grubunda gitar çalarken gördüm. Caz grubu seviyorum. Caz seviyorum. Her tür caz değil. Ama kesinlikle caz grubu cazı. Bu çok tuhaf. Özür dilerim.”

“Çok özür diliyorsun.”

“Özür dilerim.”

Lanet olsun.

Bir kakhaha atıyor.

Her zaman gergin olduğum ve Zoe’yle kan bağı olan bir ser-seri tarafından yere itildiğim gerçeğini saymazsak, neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Ama neden Zoe özellikle bana bunu yapıyor? O muhteşem, popüler bir kız ya da başka bir şey değil. Sadece normal. Sıkıcı anlamında normal değil. Gerçek anlamında normal.

Sanırım bu an için, onunla konuşma fırsatı için çok uzun zamandır beklediğimden böyle. Performansını ilk gördüğüm zamana kadar gidiyor bu. Benden bir yaş küçük olduğunu biliyordum. Onu okulda birçok kez görmüştüm. Ama o konsere kadar onu gerçekten görmemişim. O gün seyirciler arasında olan başka birine –ki çok fazla değildik– gitaristin performansı hakkında ne düşündüklerini sorsaydınız muhtemelen, “Kim?” derlerdi. Korna çalanlar yıldızlardı, onları süper uzun başçı ve herkes bana baksın davulcusu izledi. Bu sırada Zoe çok kenarlardaydı. Solosu ya da başka bir şeyi yoktu. Hiçbir şekilde göze

çarpmadı. Belki de arka planda olduğu için ona bu kadar güçlü bir şekilde bağlandım. Bana göre sahnede başka kimse yoktu, spot ışığı sadece onun üzerinde parlıyordu. Neden olduğunu açıklayamam ama böyle oldu.

O zamandan beri performansını defalarca izledim. Onu inceledim. Gitarının su mavisi olduğunu biliyorum. Kayışında şimşekler var ve kot pantolonunun katlanmış paçaları kalemle karalanmış yıldızlarla kaplı. Gitar çalarken sağ ayağını yere vuruyor ve gözlerini sınıksız kapalı tutuyor ve yüzünde yarım bir gülümseme oluşuyor.

“Burnumda bir şey mi var?” diyor Zoe.

“Hayır. Neden?”

“Gözlerini dikmiş bakıyorsun.”

“Ah. Özür dilerim.”

Tekrar söyledim.

Zoe başını sallıyor. “Öğle yemeğim soğuyor.”

İçimden bir ses onun abisinin pisliklerinden birini temizlemek için geldiğini ve bunu daha önce milyonlarca kez yaptığını söylüyor. Artık iyi olduğumu onayladığına göre gününe devam edebilir. Ama onun için temizlenmesi gereken bir başka pislik olmak istemiyorum.

“Bekle,” diyorum.

Geri dönüyor. “Ne?”

Kendini göster, Evan. Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Ona Miles Davis veya Django Reinhardt gibi ünlü cazcılardan birini sevdiğini söyle. Onun da sevip sevmediğini sor. Ona son zamanlarda EDM* hakkında yayınladığın belgeseli ve daha sonra nasıl kendi EDM şarkını yapmaya çalıştığını ve şarkının iğrenç olduğunu çünkü apaçık bir şekilde müzikal yeteneğinin olmadığını anlat. Ona tutunabileceği bir şey ver, yanında taşıyabileceği kendinden bir parça. Ondan alçını imzalamasını iste. Utanıp kaçma. *Meh* olma. Tam olarak yapmak üzere olduğunu bildiğin şeyi yapma.

* Elektronik Dans Müziği –çn

Yere bakıyorum. “Hiç,” diyorum.

Bir an oyalanıyor ve sonra dönüp yıpranmış Converse’inin içinde ayak parmakları veda ediyormuş gibi görünerek uzaklaşıyor. Adım adım gidişini izliyorum.

Sonunda öğle yemeği yeme fırsatını bulduğumda, aldığım darbenin sadece zaten zayıf olan egomu değil, aynı zamanda sadık fıstık ezmeli ve jöleli sandviçimi de dümdüz ettiğini fark ediyorum.

Bilgisayar laboratuvarındayken annem bana mesaj atıyor ve onu aramamı istiyor. Böldüğü için minnettarım. Yirmi dakikadır boş ekrana bakıyordum.

Doktor Sherman için şu mektubu bitirmeye çalışıyorum. Nisan ayında onu görmeye başladığımda her sabah okuldan önce bir mektup yazardım. Günlük rutinimin bir parçası olmuştu. Her hafta Doktor Sherman’a mektuplarımı gösterirdim ve yazdıklarına her zaman inanmasam da onun o kâğıt yığını elinde tuttuğunu görünce bir başarı duygusu hissederdim. İşte o bendim, tam orada. Benim işim. Benim yazım. Ancak bir süre sonra Doktor Sherman mektuplarımı görmek istemeyi bıraktı ve çok geçmeden ben de onları yazmayı bıraktım. Mektupların gerçekten işe yaradığı söylenemezdi. Fikrimi gerçek anlamda değiştirmiyorlardı.

Yaz, yeni bir rutin getirdi ve o mektupları yazmak bunun bir parçası değildi. Doktor Sherman ödevlerimi atladığımı hissetti. Şimdi mektuplarımı tekrar görmek istiyor ve eğer bunu bitiremezsem bugün ona gösterecek hiçbir şeyim olmayacak. Bunu daha önce de yaşadım – o benden bir mektup beklerken mektupsuz gittim. Bir keresinde bir seansa elim boş gittim (mektubumu evde unutmuştum) ve Doktor Sherman’ın bana bakışını asla unutmayacağım. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı ama beni kandıramadı. Bunca yıldan sonra, başkalarında en ufak bir hayal kırıklığı belirtisini ya da küçücük bir tahammülsüzlüğü bile tespit etmede sihirbaz oldum.

Doktor Sherman'a bir şey göstermem gerekecek ve şu âna kadar elimde olan tek şey *Sevgili Evan Hansen*. Bu sabahki her şeyi sildim. Kendime karşı dürüst olma saçmalıklarını. Sadece kulağa hoş geldiğini düşündüğüm için yazmıştım.

Elbette kulağa hoş geliyordu. Fanteziler her zaman kulağa hoş gelir ancak gerçekler gelip sizi yere serdiğinde hiçbir yardımları olmaz. Dilinize takılıp doğru kelimeleri kafanıza hapsettiğinde. Öğle yemeğini tek başına yemeniz için sizi terk ettiğinde.

Yine de gün için bir umut ışığı vardı. Zoe Murphy sadece benimle konuşmakla kalmamıştı, kim olduğumu da biliyordu. O. Benim. Adımı. Biliyordu. Kara deliklerde veya stereogramlarda* olduğu gibi, beynim bunu hesaplayamaz. Kısa etkileşimimizden sonra ne kadar umutlu hissetsem de bu ânu boşa harcadığımdan ve bir başkasının bir daha asla yaşanmayacağından endişeleniyorum.

Annemi arıyorum. Birkaç çalıştan sonra telefonu kapatmaya hazırım ama cevap veriyor.

"Tatlım, merhaba," diyor. "Dinle, randevun için seni almam gerektiğini biliyorum ama hastanede sıkışıp kaldım. Erica aradı, gripmiş ve bugün diğer hemşirenin yardımcısı benim, bu yüzden onun vardiyasını almaya gönüllü oldum. Üstelik bu sabah daha fazla bütçe kesintisi yapacaklarını duyurdular, bu yüzden ekibin bir parçası olduğumu göstermek adına elimden gelen her şeyi yapmalıyım, anlıyor musun?"

Elbette, biliyorum. O her zaman ekibin bir parçasıdır. Mesele şu ki, o benim ekibimin bir parçası olmalı. Annem daha çok maç öncesi etkileyici konuşmalar yapan bir koç gibi ve sonra düdük çaldığında ve sahaya çıkma zamanım geldiğinde onu hiçbir yerde bulamıyorum.

"Sorun değil," diyorum. "Otobüse binerim."

"Harika. Bu harika."

Belki Doktor Sherman'la olan bu seansı atlarım. Zaten en baştan da böyle bir şey istememiştim. Günü yakalamayı kestim.

* Üç boyutlu görüntü -çn

“Buradan doğrudan derse gideceğim, yani geç saatlere kadar evde olmayacağım, o yüzden lütfen bir şeyler ye. Dondurucuda mantımız var.”

“Olabilir.”

“Mektubu yazmayı bitirdin mi? Doktor Sherman senden bir mektup bekliyor.”

Resmiyet kazandı. İki kesinlikle konuşuyorlar. “Ha, evet, çoktan bitirdim. Şu anda bilgisayar laboratuvarındayım, çıktısını alıyorum.”

“Umarım güzel bir gün olmuştur, tatlım.”

“Evet. Öyleydi. Gerçekten harika.” Sadece iki ders kaldı.

“Harika. Bu harika. Umarım harika bir yılın başlangıcı olur. Sanırım böyle bir şey ikimizin de işine yarar, ha?”

Cevap *evet* ama bunu söylemek şöyle dursun, düşünmek için bile pek zamanım yok.

“Kahretsin, tatlım. Gitmem gerek. Hoşça kal. Seni seviyorum.”

Sesi kayboluyor.

Gözlerimden sızacak kadar zaptedilemez bir yalnızlıkla baş başa kaldım. Hiç kimsem yok. Ne yazık ki bu bir hayal değil. Bu tamamen doğal, yüzde yüz organik, işlenmemiş gerçeklik. Doktor Sherman var ama saat başı ücret alıyor. Babam var ama gerçekten umurunda olsaydım ülkenin öbür ucuna taşınmazdı. Annem var ama bu gece ya da dün gece ya da önceki gece değil. Cidden, gerçekten saymaya kalktığında kim var?

Önümde, bilgisayar ekranımda sadece bir isim var: Evan Hansen. Ben. Sahip olduğum tek şey bu.

Parmaklarımı klavyeye yerleştiriyorum. Daha fazla yalan yok.

Sevgili Evan Hansen,

Görünüşe göre, bu hiç de harika bir gün değildi. Bu harika bir hafta veya harika bir yıl olmayacak. Çünkü neden olsun ki?

Ah, biliyorum çünkü Zoe var. Ve tüm umudum Zoe'ye bağlı. Gerçekten tanımadığım ve beni gerçekten tanımayan biri olsa da. Ama belki yapsaydım... Belki onunla konuşabilseydim, gerçekten onunla konuşabilseydim, o zaman belki – belki hiçbir şey farklı olmazdı.

Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke bir şeyin parçası olsaydım. Keşke söylediğim her şeyin önemi olsaydı. Demek istediğim, kabul edelim: Yarın ortadan kaybolsam kimse fark eder mi?

Saygılarımla,
En iyi ve en sevgili arkadaşın
Ben

Baştan okumaya tenezzül bile etmiyorum. Yazdırma tuşuna basıyor ve kendimi enerjik hissederek sandalyemden kalkıyorum. Tam şu anda, ben yazarken bir şey oldu. İkinci kez düşünmek için duraksamadan ne hissediyorsan tam da onu söylemek ilginç bir fikir. Yani, *şu an* ikinci kez düşünüyorum ama yazarken ve yazıcıya gönderirken tereddüt yoktu, sadece akışkan bir hareket vardı.

Fakat bu mektubun hemen yırtılıp çöpe atılması gerektiği çok açık. Doktor Sherman'a gösteremem. Benden iyimserlik aramamı istiyor ve bu mektup umutsuzluk ve çaresizlikten başka bir şey değil. Duygularımı Doktor Sherman'la paylaşmam ve annemi mutlu etmem gerektiğini biliyorum ama onlar gerçek duygularımı istemiyorlar. Sadece iyi olmamı ya da en azından öyle olduğumu söylememi istiyorlar.

Yazıcıya ulaşmak için can atarak arkamı dönüyorum ama onun yerine Connor Murphy'yle neredeyse çarpışıyorum. Bir kez daha itilmeye hazırlanırken irkiliyorum ama ellerini kendine saklıyor.

“Ee,” diyor Connor. “Ne oldu?”

“Pardon?”

Aşağıya bakıyor. “Kolun.”

Neyi kastettiğini kontrol etmek ister gibi aşağı bakıyorum.
Ha, bu mu?

“Şey,” diyorum, “bu yaz Ellison Park’ta stajyer park korucusu olarak çalışıyordum ve bir sabah turumu yaparken şu kırk metre uzunluğundaki inanılmaz meşe ağacını görünce tırmanmaya başladım, sonra da... düştüm. Ama aslında komik bir hikâye çünkü düştükten sonra öylece yerde yatarken en az bir on dakika gelip birinin beni almasını bekledim. ‘An meselesi,’ diye düşünmeye devam ettim, ‘an meselesi.’ Ama evet, kimse gelmedi, yani...”

Connor öylece bana bakıyor. Ardından, bitirdiğimi anlayınca gülmeye başlıyor. “Komik” hikâyemden almayı istiyormuş gibi davrandığım tepki buydu ama şimdi bu gerçekleşirken kabul etmeliyim ki peşinde olduğum şey bu değildi. Belki bu daha önce Connor’a güldüğüm için bir intikamdır ama bir şeyler kulağa intikam gibi gelmiyor.

“Ağaçtan düştün, ha?” diyor Connor. “Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü lanet şey.”

Onunla orada tartışmam.

Belki çenesindeki birkaç hafif sakaldan ya da kapüşonlusundaki duman kokusundan veya siyah oyelerinden yahut son okulundan uyuşturucu yüzünden atıldığını duyduğum gerçeğinden ama Connor benden çok daha yaşlı görünüyor. Sanki ben bir oğlanım, o da bir erkek. Bu biraz garip çünkü yanında dururken oldukça sıska olduğunu fark ettim ve o çizmeleri giymeseydi ben ondan daha uzun bile olabilirdim.

“Tavsiyemi dinle,” diyor Connor. “Daha iyi bir hikâye uydurmalısın.”

“Evet, muhtemelen,” diye itiraf ediyorum.

Connor bakışlarını yere indiriyor. Aynı şekilde ben de.

“Sadece ırkçı bir adamla dalaştığını söyle.” Sesi çok sakin.

“Ne?”

“Bir bülbülü öldürmek için,” diyor.

“Öldürmek – ah, kitabı mı kastediyorsun?”

“Evet,” diyor Connor. “Sonunda, hatırladın mı? Jem ve Scout o bağnaz adamdan kaçıyorlar. Adam Jem’in kolunu kırıyor. Bu bir savaş yarası gibi.”

Çoğumuz *Bülbülü Öldürmek*’i birinci sınıfta okuduk. Sadece Connor’ın bunu gerçekten okumasına ve ayrıca şu anda benimle sakince bu konu hakkında konuşmak istemesine şaşırdım.

Saçını kulağının arkasına attıktan sonra bir şey fark ediyor. “Kimse alçını imzalamamış.”

Sert görünümlü alçıma dikkatle bakıyorum. Hâlâ boş, hâlâ acınası.

Connor omuz silkiyor. “İmzalayacağım.”

“Ah.” İçimden bir ses geri çekil diyor. “Mecbur değilsin.”

“Keçeli kalemin var mı?”

Hayır demek istiyorum ama elim çantama uzanıp kalemi göstererek bana ihanet ediyor.

Connor kalemin kapağını ısırarak çıkartıyor ve kolumu yukarı kaldırıyor. Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ama yine de kalemin alçımın üstünde çıkardığı gıcırıtıyı, tahmin edebileceğinizden daha uzun süren özgün sesleri duyabiliyorum. Connor, her harfe kendi küçük Picasso’su muamelesi yapıyor gibi görünüyor.

“Voilà,” diyor Connor, anlaşılan başyapıtını tamamlayarak. Aşağı bakıyorum. Orada, alçımın dünyaya bakan tarafında, tüm uzunluk boyunca ilerleyen ve gülünç yüksekliklere ulaşan, şimdiye kadar gördüğüm en büyük altı harf var: **C O N N O R**.

Connor eserine hayran olarak başını sallıyor. Onun balonunu patlatacak değilim. “Vay canına. Teşekkürler. Çok teşekkürler.”

Kapağı eline tükürüyor, tekrar ucuna takıp kalemi uzatıyor. “Artık ikimiz de arkadaşlarımız varmış gibi davranabiliriz.”

Bu sözü nasıl yorumlayacağımdan tam olarak emin değilim. Connor arkadaşım olmadığını nereden biliyor? Hiç arkadaşı ol-

madiğı ve beni kendi türünden biri olarak tanıdığı için mi? Veya sadece alçımı başka kimse imzalamadığı için mi öyle varsayıyor? Yoksa benim hakkımda bir şeyler biliyor olabilir mi? Bu onun üzerinde bir izlenim bıraktığım anlamına gelir. Elbette, Connor Murphy üzerinde bir izlenim bırakmak ideal değil ve onun üzerinde bıraktığım bu izlenim hoş değil ama yine de bu bir izlenim ve eğer bir kişi gerçekten terapistinin tavsiyesine uymaya ve olayın iyi tarafına odaklanmaya çalışıyorsa, bu gelişme mütevazı bir zafer olarak görülebilir.

“İyi bir noktaya parmak bastın,” diyorum.

“Bu arada,” diyor Connor, kolunun altına sıkıştırdığı bir kâğıt parçasına uzanarak. “Bu senin mi? Yazıcıda buldum. ‘Sevgili Evan Hansen.’ Bu sensin, değil mi?”

İçimden çığlık atıyorum. “Ah, o mu? Önemli bir şey değil. Sadece şu yaptığım yazma şeyi.”

“Sen yazar mısın?”

“Hayır, pek değil. Bu aslında, şey, zevk için.”

Biraz daha okuyor ve ifadesi değişiyor. “Çünkü Zoe var.” Başını kaldırıp bakıyor. Soğuk bir bakış. “Bu kız kardeşimle mi ilgili?”

Dudakları geriliyor ve şimdi anlık bağlantımızın koptuğunu görüyorum. Geri adım atıyorum. “Kız kardeşin mi? Kız kardeşin kim? Hayır, onunla ilgili değil.”

Tehditkâr bir adımla aramızdaki boşluğu yutuyor. “Ben aptal değilim.”

“Asla öyle olduğunu söylemedim.”

“Ama düşündün,” diyor Connor.

“Hayır.”

“Yalan söyleme. Bunun ne olduğunu biliyorum. Bunu, bulacağımı bildiğin için yazdın.”

“Ne?”

“Bilgisayar laboratuvarındaki diğer tek kişinin ben olduğumu gördün, bu yüzden bunu yazdın ve bulabilmem için yazdın.”

Laboratuvara bakıyorum. “Bunu neden yapayım?”

“Böylece kız kardeşim hakkında yazdığın ürpertici şeyleri okuyup çıldıracaktım, değil mi?”

“Hayır. Bekle. Ne?”

“Ve sonra herkese deli olduğumu söyleyebilecektin, öyle değil mi?”

“Hayır. Ben...”

Parmağını gözlerimin arasına sokuyor. “Siktir git.”

Bu iki kelimenin kırmızı bir ünlemlerle gelmesini bekliyorum, acı verici bir şekilde ama aslında zayıf geliyorlar. Arkasını dönüp çıkışa yöneliyor. Uğraşmaya değer olduğumu düşünmüyor. Daha fazla aynı fikirde olamazdım. Her neyse, minnettarım. Bugün başka bir düşünüşe dayanabileceğimden emin değilim.

Ciğerlerimden hava çıkıyor, vücudum gevşedi. Ama hissettiğim rahatlama sadece bir saniye sürüyor. Connor Murphy’nin sinsice uzaklaşmasını izlerken arkasından sesleniyorum ama o çok hızlı. Kapıdan çıkarken yumruğunu sıkmış, tamamen farklı bir kırmızı ünlem işareti: Mektubum hâlâ onda.